

Cartea lui Daniel - Numărul o sută cincisprezece

Dezvăluirea caracteristicilor profetice ale ultimei generații

Jeff Pippenger

2024-03-04

În ultima generație a unui popor care este trecut cu vederea, sunt identificate anumite trăsături profetice. Ei sunt atunci o generație de vipere, căci și-au format un caracter satanic. Sunt o generație de adulteri, căci au stabilit legături nesfînțite cu vrăjmașii lui Dumnezeu. Au ajuns la un punct în care văd, dar nu pot înțelege; aud, dar nu pot pricepe, căci sunt neconvertiți, lucru reprezentat prin aceea că inimile lor se îngroașă. Moise a abordat pentru prima dată tocmai acest fenomen.

Și Moise a chemat pe tot Israelul și le-a zis: Voi ați văzut tot ceea ce a făcut Domnul înaintea ochilor voștri, în țara Egiptului, lui Faraon, tuturor slujitorilor lui și întregii lui țări; încercările cele mari pe care le-au văzut ochii voștri, semnele și acele mari minuni; dar Domnul nu v-a dat până în ziua de astăzi o inimă ca să priceapă, ochi ca să vadă și urechi ca să audă. Deuteronomul 29:2-4.

La prima mențiune a fenomenului laodicean al vederii și auzului, lucrul pe care poporul lui Dumnezeu nu îl poate vedea îl constituie semnele și minunile istoriei sale întemeietoare. Ieremia identifică fenomenul ca un atribut al „fecioarelor neînțelepte”, din zilele de pe urmă, și ca o reprezentare a refuzului fecioarelor neînțelepte de a primi soliile celor trei îngeri, care încep cu proclamarea primului înger, îndemnând la temerea de Dumnezeu Creator. Din pricina acestei răzvrătiri ei nu primesc ploaia târzie.

Vestiți aceasta în casa lui Iacov și faceți-o cunoscută în Iuda, zicând: Ascultați acum aceasta, popor nebun și fără pricepere, care aveți ochi și nu vedeți, care aveți urechi și nu auziți: Nu vă temeți de Mine? zice Domnul; nu veți tremura înaintea feței Mele, Eu, Care am așezat nisipul ca hotar mării printr-o poruncă veșnică, ca ea să nu-l poată trece; și, chiar dacă valurile ei se zburciumă, totuși nu pot birui; chiar dacă vuiesc, nu pot trece peste el? Dar poporul acesta are o inimă îndărătnică și răzvrătită; s-au răzvrătit și s-au depărtat. Și nu zic în inima lor: Să ne temem acum de Domnul, Dumnezeul nostru, Cel ce dă ploaia, atât timpurie, cât și târzie, la vremea ei; El ne păstrează săptămânile rânduite ale secerișului. Nelegiuirile voastre au îndepărtat acestea, iar păcatele voastre au oprit binele de la voi. Ieremia 5:20-25.

Ezechiel îi identifică pe cei care manifestă trăsăturile ilustrate prin a vedea fără a înțelege drept o casă răzvrătită. Ei sunt o casă răzvrătită care nu voiesc să vadă istoria temeliiilor lor, care sunt fecioare neînțelepte, neconvertite pentru că resping solia primului înger, ceea ce înseamnă a le respinge pe toate, căci dacă nu primești solia primului înger, nu poți primi nici solia celui de-al doilea înger, nici pe cea a celui de-al treilea. În această stare, ploaia târzie este reținută de la aceste fecioare în timpul ploii târzii. După ce Isus a abordat această trăsătură în relatarea Sa, a trecut apoi să prezinte pilda semănătorului.

Dar fericiți sunt ochii voștri, pentru că văd, și urechile voastre, pentru că aud. Căci adevărat vă spun: mulți profeți și oameni drepiți au dorit să vadă cele pe care le vedeți voi și nu le-au văzut; și să audă cele pe care le auziți voi și nu le-au auzit. Așadar, ascultați pilda semănătorului. Când cineva aude cuvântul împărăției și nu-l înțelege, vine cel rău și răpește ceea ce a fost semănat în inima lui. Aceasta este cel ce a primit sămânța pe marginea drumului. Iar cel ce a primit sămânța în locuri stâncoase este acela care aude cuvântul și îndată îl primește cu bucurie; dar nu are rădăcină în sine, ci ține doar o vreme; iar când se ridică necazul sau prigoana din pricina cuvântului, îndată se smintește. Cel ce a primit sămânța între spini este acela care aude cuvântul; iar grija acestui veac și înșelăciunea bogățiilor înăbușă cuvântul și el devine neroditor. Iar cel ce a primit sămânța în pământ bun este acela care aude cuvântul și îl înțelege; care aduce rod și dă: unul o sută, altul șazeci, altul treizeci. Le-a mai pus înainte o altă pildă, zicând: Împărăția cerurilor se aseamănă cu un om care a semănat sămânță bună în ogorul său; dar, pe când oamenii dormeau, a venit vrăjmașul lui și a semănat neghină între grâu și s-a dus. Iar când a răsărit și a făcut rod, atunci s-a arătat și neghina. Atunci au venit slugile stăpânului casei și i-au zis: Doamne, n-ai semănat sămânță bună în ogorul tău? De unde are, dar, neghină? El le-a zis: Un vrăjmaș a făcut aceasta. I-au zis slugile: Voiești, dar, să mergem și s-o strângem? Dar el a zis: Nu; ca nu cumva, strângând neghina, să smulgeți odată cu ea și grâul. Lăsați-le să crească împreună până la seceriș; iar la vremea secerișului voi spune secerătorilor: Strângeți mai întâi neghina și legați-o în snopi ca s-o ardeți, iar grâul adunați-l în grânarul meu. Matei 13:16-30.

Cei neînțelepți sunt neghina, iar cei înțelepți sunt grâul. În pilda celor zece fecioare, posesia untdelemnului este cea care face vădită deosebirea dintre cele două clase, iar, în ce privește grâul și neghina, aceasta se întemeiază pe faptul dacă sămânța, care este Cuvântul, este înțeleasă. Prima mențiune, făcută de Moise, a unei clase care nu va vedea și, prin urmare, nu va înțelege, plasează mesajul ce trebuie înțeles în rândul semnelor și minunilor istoriei întemeietoare. Ultima referință profetică la elementele orbirii casei răzvrătite, făcută de Ellen White, identifică faptul că ceea ce au văzut ochii care au fost binecuvântați să vadă — ceea ce toți cei neprihăniți au dorit să vadă — a fost istoria mișcării millerite.

Toate soliile date între anii 1840 și 1844 trebuie să fie prezentate cu putere acum, căci sunt mulți oameni care și-au pierdut orientarea. Soliile trebuie să fie duse la toate bisericile.

„Hristos a spus: «Ferice de ochii voștri, pentru că văd; și de urechile voastre, pentru că aud. Căci adevărat vă spun că mulți proroci și oameni drepiți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți și nu le-au văzut; și să audă lucrurile pe care le auziți și nu le-au auzit» [Matei 13:16, 17]. Ferice de ochii care au văzut lucrurile care au fost văzute în 1843 și 1844.” Manuscript Releases, volumul 21, 436, 437.

Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început, iar prima referință este la cei care au ochi, dar nu văd, nici nu înțeleg, iar ultima referință identifică faptul că istoria de temelie a casei răzvrătite este cea care nu se vede și, prin urmare, este respinsă, împiedicând astfel pe cei neînțelepți să recunoască ploaia târzie. Istoria anilor 1840–1844 a fost tipificată prin izbăvirea Israelului antic din robia egipteană. Eșecul Israelului antic de a trece procesul inițial de testare i-a adus la Cadeș, unde au acceptat raportul mincinos al celor zece iscoade și au ales o căpetenie nouă care să-i conducă

înapoi în Egipt. Patruzeci de ani mai târziu au fost aduși înapoi la Cadeș, iar Moise a eșuat, lovind Stânca pentru a doua oară.

Deși Moise a eșuat, Iosua totuși a purces să-i conducă în Țara Făgăduinței. Ultima încercare la Cadeș a fost însoțită de o răzvrătire gravă, căci Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început: după cum la începutul celor patruzeci de ani a avut loc răzvrătirea celor zece iscoade la Cadeș, tot astfel la sfârșitul celor patruzeci de ani se arată o mare răzvrătire la Cadeș. Totuși, în ciuda răzvrătirii lui Moise la Cadeș, viziunea intrării în Țara Făgăduinței nu a mai fost amânată.

În răzvrătirea din 1863, care a dus la răzvrătirea intensificată din 1888, care a dus la răzvrătirea intensificată din 1919, ce a culminat cu răzvrătirea din 1957, Isus a readus Adventismul laodicean la Kadesh. El l-a readus la istoria în care a sosit îngerul al treilea și a început un proces de încercare care, în cele din urmă, a făcut să se manifeste răzvrătirea din 1863 și izgonirea la rătăcirea în pustia Laodiceei. Îngerul al treilea a intrat în istoria finală a Adventismului laodicean la 11 septembrie 2001, când îngerul puternic din Apocalipsa optsprezece, care este îngerul al treilea, s-a coborât. Atunci el a vestit că Babilonul a căzut, așa cum este prefigurat prin dărâmarea turnului lui Nimrod, când turnurile din New York City au fost aduse la pământ.

Solia îngerului al treilea nu va fi înțeleasă; lumina care va lumina pământul cu slava sa va fi numită o lumină falsă de către cei care refuză să umble în slava sa care înaintea. Review and Herald, 27 mai 1890.

Așa cum este cu Israelul antic, tot astfel și cu Israelul modern. Generația care a fost martoră la 11 septembrie 2001 este ultima generație. Isus a spus, în capitolul douăzeci și unu din Luca, despre „această generație”, iar El a identificat acea generație ca fiind cei care trăiesc atunci când cerurile și pământul vor trece, lucru care are loc la A Doua Venire. Acea generație care va ajunge să fie martoră revenirii lui Hristos va fi recunoscut un semn care le dovedește că ei sunt generația finală. Ei vor ști și vor înțelege că sunt aceia care trăiesc când „efectul fiecărei vedenii” nu mai este „prelungit”.

Pe când Isus ieșea din templu împreună cu ucenicii, aceștia L-au întrebat să le explice ce a vrut să spună prin descrierea Sa a distrugerii templului. Acea convorbire reprezenta convorbirea pe care ucenicii Săi o au în generația finală. Ucenicii doreau să înțeleagă ce a vrut El să spună atunci când a învățat în repetate rânduri că Biserica Adventistă laodiceană va fi măturată odată cu apropiata lege duminicală, întrucât închinătorii din ea sunt vărsați din gura Sa și nu mai sunt cei care vorbesc pentru El.

În răspunsul dat ucenicilor, Isus a descris distrugerea Ierusalimului și istoria care a urmat, până la sfârșitul lumii. După ce a schițat panorama istorică până la versetul nouăsprezece, El a abordat apoi distrugerea Ierusalimului, o distrugere care ar fi putut avea loc la cruce, dar care, în îndurarea și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, a fost amânată vreme de aproximativ patruzeci de ani. La sfârșitul celor patruzeci de ani avea să existe o rămășiță care avea să scape de distrugere, dar numai dacă aveau să recunoască semnul pe care El îl dăduse atunci.

La începutul Israelului din vechime a existat o perioadă de patruzeci de ani, care a început cu o judecată asupra răzvrătirii celor zece iscoade, judecată care a fost amânată patruzeci de ani, datorită mijlocirii lui Moise. La sfârșitul Israelului din vechime a existat o judecată asupra răzvrătirii de la cruce, judecată care a fost amânată patruzeci de ani, datorită mijlocirii îndelungii răbdări și milei lui Hristos. În ambele istorii a existat o rămășiță care a scăpat. Iisus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul unui lucru.

Iisus a abordat semnul asociat cu distrugerea Ierusalimului și l-a identificat drept „zilele răzbunării”.

Și când veți vedea Ierusalimul împresurat de oști, atunci să știți că pustiirea lui este aproape. Atunci cei din Iudeea să fugă la munți; iar cei ce sunt în mijlocul lui să iasă afară; și cei ce sunt în ținuturi să nu intre în el. Căci acestea sunt zilele răzbunării, ca să se împlinescă toate cele scrise. Luca 21:20-22.

„Ziua răzbunării” se identifică cu ultimele șapte plăgi, iar din acest motiv Sora White corelează distrugerea Ierusalimului cu judecata executivă a lui Dumnezeu din zilele de pe urmă.

Apropiați-vă, neamuri, ca să auziți; și luați aminte, popoare: să asculte pământul și tot ce este în el; lumea și tot ce iese din ea. Căci mânia Domnului este asupra tuturor neamurilor, și urgia Lui asupra tuturor oștirilor lor: El le-a nimicuit cu desăvârșire, le-a dat spre măcel. Cei uciși ai lor vor fi aruncați, iar duhoarea lor se va ridica din cadavrele lor, și munții se vor topi de sângele lor. Și toată oștirea cerurilor se va destrăma, iar cerurile se vor strânge laolaltă ca un sul; și toată oștirea lor va cădea, precum cade frunza de pe viță și precum cade smochina de pe smochin. Căci sabia Mea va fi îmbăiată în ceruri; iată, se va coborî asupra Idumeei și asupra poporului blestemului Meu, spre judecată. Sabia Domnului este plină de sânge, s-a îngrășat de grăsime, de sângele mieilor și al țapilor, de grăsimea răunchilor berbecilor; căci Domnul are o jertfă în Bozrah și un mare măcel în țara Idumeei. Și inorogii vor coborî împreună cu ei, și vițeii împreună cu taurii; și țara lor va fi îmbibată de sânge, iar țărâna lor va fi îngrășată cu grăsime. Căci este ziua răzbunării Domnului, anul răsplătirilor pentru pricina Sionului. Isaia 34:1-8.

Isus și-a făcut prima apariție publică la Nazaret, proclamându-Se drept Mesia. Acea apariție a fost, în mod profetic, guvernată de principiul primei mențiuni. Citirea pe care a ales-o indica faptul că lucrarea Sa includea vestirea „zilei răzbunării Domnului”. Care, potrivit lui Isaia, este de asemenea „anul răsplătirilor pentru pricina Sionului”.

La Nazaret a început Hristos lucrarea Sa publică și S-a proclamat Mesia. Atunci, cei care l-au auzit cuvintele, dar nu au înțeles, au încercat să-Lucidă aruncându-L de pe un munte. Începutul lucrării Sale a fost marcat de încercarea locuitorilor orașului Său natal de a-L ucide, iar la încheierea lucrării Sale, poporul Său l-a ucis. Lucrarea Sa a fost aceea de a Se identifica drept Mesia; El a devenit Mesia atunci când a fost uns la botezul Său. La botezul Său, un simbol divin s-a pogorât pentru a confirma împlinirea prevestirii venirii lui Mesia. La 11 august 1840, un simbol divin s-a pogorât pentru a confirma prevestirea mesajului de încercare al acelei istorii. Iar la 11 septembrie 2001, un simbol divin s-a pogorât pentru a confirma mesajul prevestit al acelei istorii, care este

mesajul ploii târzii.

După ce S-a ostenit două zile între samariteni, Isus i-a lăsat, ca să-Și continue călătoria spre Galileea. Nu a zăbovit la Nazaret, unde Își petrecuse tinerețea și începutul vârstei Sale de bărbat. Primirea care I s-a făcut în sinagoga de acolo, când S-a prezentat drept Cel Uns, a fost atât de nefavorabilă, încât a hotărât să caute ogoare mai roditoare, să predice unor urechi care aveau să asculte și unor inimi care aveau să primească mesajul Său. El a declarat ucenicilor Săi că un profet nu are cinste în patria sa. Această afirmație evidențiază acea reticență firească pe care mulți oameni o au de a recunoaște orice dezvoltare minunată de vrednică de admirație la cineva care a trăit fără ostentație în mijlocul lor și pe care l-au cunoscut îndeaproape din copilărie. În același timp, aceiași oameni s-ar putea înfierbânta peste măsură de pretențiile unui străin și ale unui aventurier. Spiritul Profeteiei, volumul 2, 151.

În Luca, capitolul douăzeci și unu, Hristos identifică pe cei o sută patruzeci și patru de mii, generația finală care nu moare. El face aceasta prezentând istoria care a început odată cu ultima Sa vizită la ceea ce fusese cândva casa Tatălui Său, dar care devenise între timp casa iudeilor. În narațiunea istorică pe care Isus a început să o prezinte, El a ajuns la punctul în care Ierusalimul, precum și templul despre care ucenicii doreau să afle, urmau să fie distruse (anul 70 d.Hr.). El a identificat această distrugere ca fiind zilele răzbunării, care făceau parte din proclamația inaugurală a lucrării Sale. „Zilele răzbunării” reprezentau nu numai distrugerea Ierusalimului în anul 70, ci și timpul mâniei lui Dumnezeu, așa cum este reprezentată în cele șapte plăgi de pe urmă.

Căci aceasta este ziua Domnului, Dumnezeul oștirilor, o zi a răzbunării, ca să-Și ia răzbunare asupra vrăjmașilor Săi; și sabia va mânca, se va sătura și se va îmbăta de sângele lor; căci Domnul, Dumnezeul oștirilor, are o jertfă în țara de la miazănoapte, lângă râul Eufrat. Ieremia 46:10.

„Ziua răzbunării” asupra Babilonului, reprezentată de „jertfa în țara de la miazănoapte, lângă râul Eufrat”, începe odată cu legea duminicală iminentă.

Din pricina mâniei Domnului, ea nu va fi locuită, ci va fi cu totul pustie; oricine trece pe lângă Babilon se va uimi și va șuiera la toate plăgile ei. Așezați-vă în rânduială împotriva Babilonului de jur împrejur; toți cei ce încordați arcul, trageți asupra ei, nu cruțați săgețile; căci a păcătuit împotriva Domnului. Strigați împotriva ei de jur împrejur; și-a dat mâna; temeliile ei au căzut, zidurile ei au fost dărâmate; căci aceasta este răzbunarea Domnului: răzbunați-vă pe ea; după cum a făcut ea, așa să-i faceți. Stârpiți din Babilon pe semănător și pe cel ce mânuiește secera la vremea secerișului; de frica sabiei asupra toare fiecare se va întoarce la poporul său și fiecare va fugi în țara sa. Israel este o oaie risipită; leii l-au alungat: întâi l-a mâncat regele Asiriei, iar la urmă acest Nabucodonosor, regele Babilonului, i-a sfârâmat oasele. De aceea, așa zice Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: Iată, voi pedepsi pe regele Babilonului și țara lui, cum am pedepsit pe regele Asiriei. Și voi aduce iarăși pe Israel la locuința lui, și va paște pe Carmel și pe Basan, iar sufletul lui se va sătura pe muntele Efraim și în Galaad. În zilele acelea și în vremea aceea, zice Domnul, se va căuta nelegiuirea lui Israel și nu va fi; și păcatele lui Iuda, și nu se vor găsi; căci îi voi ierta pe cei pe care îi păstrez. Suie-te împotriva țării Merataim, chiar împotriva ei, și împotriva locuitorilor lui Pekod; pustiește și

nimicește cu desăvârșire, zice Domnul, și fă potrivit cu tot ce ți-am poruncit. Un vuiet de luptă este în țară și de mare nimicire. Cum s-a tăiat și s-a sfărâmat ciocanul întregului pământ! Cum a ajuns Babilon o pustietate între neamuri! Ți-am întins o cursă și ai fost prinsă, Babilonule, fără să-ți dai seama; ai fost găsită și, de asemenea, prinsă, pentru că te-ai ridicat împotriva Domnului. Domnul și-a deschis vistieria de arme și a scos armele mâniei Sale; căci aceasta este lucrarea Domnului, Dumnezeuul oștirilor, în țara haldeilor. Veniți împotriva ei de la hotarul cel mai îndepărtat, deschideți-i magazinele; prefaceți-o în grămezi și nimiciți-o cu desăvârșire; să nu rămână din ea nimic. Ucideți toți taurii ei; să coboare la înjunghiere: vai de ei! căci a venit ziua lor, vremea cercetării lor. Glasul celor ce fug și scapă din țara Babilonului, ca să vestească în Sion răzbunarea Domnului Dumnezeului nostru, răzbunarea templului Său. Chemați laolaltă pe arcași împotriva Babilonului; toți cei ce încordați arcul, tăbărâți împotriva ei de jur împrejur; să nu scape nimeni din ea; răsplătiți-i după fapta ei; după tot ce a făcut ea, așa să-i faceți; căci s-a îngâmfat împotriva Domnului, împotriva Sfântului lui Israel. Ieremia 50:13-29.

Distrugea Ierusalimului în anul 70 d.Hr. reprezintă judecata executivă asupra desfrânatei Babilonului, care începe odată cu legea duminicală ce urmează în curând în Statele Unite. Isus știa că identifică anul 70 d.Hr. drept legea duminicală ce urma în curând, căci El este Autorul Cuvântului Său și El este Cuvântul. Este important să recunoaștem cadrul profetiei pe care Isus o expune în capitolul douăzeci și unu din Luca, pentru a înțelege care este semnul ce identifică faptul că a sosit ultima generație.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Venirea lui Hristos va avea loc în cea mai întunecată perioadă a istoriei acestui pământ. Zilele lui Noe și ale lui Lot înfățișează starea lumii chiar înainte de venirea Fiului omului. Scripturile, anticipând acest timp, declară că Satana va lucra cu toată puterea și „cu toată amăgirea nelegiurii”. 2 Tesaloniceni 2:9,10. Lucrarea lui este vădită prin întunericul care sporește cu repeziciune, nenumăratele erori, erezii și amăgiri ale acestor zile de pe urmă. Nu numai că Satana ține lumea în robie, ci amăgirile lui dospesc bisericile care poartă numele Domnului nostru Isus Hristos. Marea apostazie va culmina într-un întuneric adânc ca miezul nopții. Pentru poporul lui Dumnezeu va fi o noapte de încercare, o noapte de plâns, o noapte de persecuție de dragul adevărului. Dar din acea noapte a întunericului va străluci lumina lui Dumnezeu.

El face ca „lumina să strălucească din întuneric”. 2 Corinteni 4:6. Când „pământul era fără formă și gol, iar întunericul era pe fața adâncului”, „Duhul lui Dumnezeu Se mișca pe fața apelor. Și Dumnezeu a zis: Să fie lumină; și a fost lumină.” Geneza 1:2, 3. Tot astfel, în noaptea întunericului spiritual, cuvântul lui Dumnezeu se rostește: „Să fie lumină.” Poporului Său El îi spune: „Scoală-te, strălucește; căci lumina ta a venit, și slava Domnului a răsărit peste tine.” Isaia 60:1.

„«Iată», zice Scriptura, «întunericul va acoperi pământul, iar negură deasă, popoarele; dar Domnul va răsări peste tine, și slava Lui se va vedea asupra ta.»” Versetul 2. Hristos, strălucirea slavei Tatălui, a venit în lume ca lumina ei. El a venit să-L reprezinte pe Dumnezeu înaintea oamenilor, iar despre El este scris că a fost uns «cu Duhul Sfânt și cu putere» și «umbla făcând bine». Fapte 10:38. În sinagoga din Nazaret El a spus: «Duhul Domnului este

peste Mine, fiindcă M-a uns să vestesc Evanghelia săracilor; M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc eliberare captivilor și recăpătarea vederii orbilor, să-i pun în libertate pe cei zdrobiți, să vestesc anul plăcut al Domnului». Luca 4:18, 19. Aceasta a fost lucrarea pe care i-a însărcinat pe ucenicii Săi s-o îndeplinească. «Voi sunteți lumina lumii», a spus El. «Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri». Matei 5:14, 16.” Profeti și regi, 217, 218.